

ΡΑΜΠΙΛΓΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ

*Εν Ἀθήναις δραχμῆς 10. — *Εν ταῖς ἑπαρχίαις δραχμῆς 11

Τιμὴν λεπτῶν 10

*Εν τῇ ἑξωτερικῇ φράγκῳ χρυσῷ 15.

Τιμῆται λεπτῶν 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΚΑΤΩΦΕΝ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ

ΠΑΛΙ ΤΑ ΙΔΙΑ

Πάλι τὰ ἴδια... θά'χωμε
 Καὶ πάλι παννουχίδας
 Ἐστὰ χέρια τοῦ Τρικούπη μας
 Ἀπλᾶς παρωνουχίδας.
 Θὰ ἔχωμεν μακράς, μακράς
 Καὶ πάλιν συζητήσεις
 Τῆς λίμας πάλι ἔσθ' ἡ Βουλὴ
 Θὰ ξανανοῖξ' ἡ βρῦσις.
 Ἀπὸ δεξιὰ κι' ἀπὸ ζερβά
 Πολλὰ θὰ τσαμπουνίσουν
 Καὶ πάλιν οἱ Τρικουπικοὶ
 Τῇ νικῇ θὰ κερδίσουν.
 Αὐτὸ τὸ προφητεύουνε
 Πολλοὶ μας Ἀβδερῖται

Μὰ πιστευτοὶ, ὅσω κι' ἂν ᾖν
 Μετὰ Χριστὸν προφήται.
 Ὁ Γιώργος μας κι' ὁ Κώτσός μας
 Τὴν τζέπη χαζιρεύουν,
 Νὰ πέση μέσα ὁ παρᾶς
 Ποῦ μοναχὰ λατρεύουν,
 Κι' ὅσω κι' ἂν δέρνῃς τὸ λαὸ
 Ἡ φτώχεια καὶ ἡ πείνα
 Θὰ τοῦ βυζᾶξῃ τὸ πουγγί
 Ἡ τρελλοκατερίνα,
 Ἡ βδέλλα ποῦ τὴ λέν Αὐλῆ,
 Τὴ λένε βασιλεία
 Κι' ἀποκρηάτικα ζητᾶ
 Ἐστὴ νήστειά του βραβεῖα.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΤΖΟΓΑΔΟΡΟΥΣ

Ἡ Λέσχαις ὄλαις ἐκλείων· ὁ τζόγος καταργεῖται
 Γιατ' ἀπ' τὸν τζόγο πάμπολλοὶ γενήκαν λωποδῦται,
 Ὁξω ἢ μάρκας, τὰ χαρτιά, τὸ πράσινο τραπέζι
 Ὁλαις ἢ Λέσχαις κλείσιμο! κανένας νὰ μὴν παλῆ
 Ἡ μάρες κλαῖνε τὰ παιδιὰ, καὶ τὰ παιδιὰ τῆς μάρες
 Καὶ σεῖς ριχτεῖτε τώρα πᾶς ὄλοι ἔσθ' ἡ παραμάνες
 Καὶ ὁ καθένας εἰς ἀνταῖς, μέσα σ' αὐτὸ τὸ χάλι
 Γιὰ νὰ τοῦ φέγγῃ ὁ καῦδος τὴν πόστα του ἄς βάλῃ.

Ἀφήσατε τὴν τράπουλα, ξεχᾶστε τὰ τζορτζέτα
 Πασέτα τε καὶ Φαραῶ κι' αὐτὸ τὸ Βακαραῶ
 Τὰ ρουχᾶ σας φορέσετε μὲ τὰ πλατεῖα φιλέτα
 Καὶ τὸ κυνήγι ἀρχίσετε, γιὰ δοῦλα ἢ κυρά.
 Παράδεισον τρυφήσατε ἔσθ' ἡ τρυφεράτων
 (στέθη)

Κι' ἀπὸ τοὺς τζόγους γιὰ καιρὸν ὀλίγο τραβηχθεῖτε
 Μὰ ἐν τρυφῇ καὶ ἡ τροφή νὰ μὴ ριφθῇ ἐστὴ λήθη
 Ἀλλὰ μὲ τρόπον εὐγενῆ κατὶ νὰ μπαλωθῆτε.

Θεὸ νὰ περάσῃ καὶ αὐτὴ ἡ φούργια· μὴ θρηνηθεῖτε
 Ἐὰν δὲ τὸ συνάφι σας λαμβάνῃ ἤδη τραῦμα
 Ἐνῶ καὶ φόρους δίδετε, ὡς οἱ λοιποὶ πολῖται,
 Σκεφθεῖτε, ὅτι διαρκεῖ τρεῖς μῆνας κάθε θάμα.

Ἐστερόγραφον. — Τὴν ὥραν ταύτην μάθαμ' ἕνας γιὰς
 Πῶς μᾶς ἦρθε τζογαδῶρος, ὁ γνωστός ὁ Κορωνίδος
 Πῶς ἐπάνω ἔσθ' ἡ παλάτι οὐδ' ἂν θὰ κάρῃ ἐκατοστάρια
 Ἐστὸ πικέτο, κι' εἶναι φόβος τὸ παιγνίδι γιὰ νὰ πάρῃ
 Εἰς τὸν Βασιλῆα μὲ τρόπον περὶ τούτου θὰ μιλήσῃ
 Τὴν κατάργησιν τοῦ τζόγου, παρεῦθε νὰ καταργήσῃ
 Λογχίας.

ΑΝΤΙ ΚΥΡΙΟΥ

ἄρθρου ἀναδημοσιεύομεν ἐκ τῆς συναδέλφου «Χώρας» τὴν κατωτέρω ἐπιστολὴν τοῦ διαπρεποῦς παρ' ἡμῖν οἰκονομολόγου καὶ πολιτειολόγου κ. Αριστείδου Οἰκονόμου, ἣτις ἐνεποίησεν αἰσθησιν μεγάλην εἰς τὸν λαόν, ἔχοντα τὸ ἀτύχημα νὰ στερεῖται σήμερον ἐν τῇ Βουλῇ τοῦ πλέον σθεναροῦ καὶ εὐγλώττου καὶ ἀνεξαρτήτου προμάγου τῶν δικαιοματίων αὐτοῦ, καθ' ὃν ἀκριβῶς χρόνον ὄλη ἡ φτωχολογία σφαδάζει ὑπὸ τὸ βαρύτερον καὶ ἄνισον καὶ ἀντισυνταγματικὸν φορολογικὸν σύστημα τοῦ ἐξόχως φορομανοῦς πρωθυπουργοῦ ἡμῶν.

ΝΕΑΙ ΕΠΙΒΑΡΥΝΣΕΙΣ ΤΕΛΩΝΙΑΚΗΣ ΦΟΡΟΛΟΓΙΑΣ

Διάφοροι ἔμποροι τῶν Ἀθηνῶν ἀπετάθησαν δι' ἐπιστολῆς τῶν πρὸς τὸν κ. Οἰκονόμον, ἐρωτῶντες αὐτὸν περὶ τῆς φορολογικῆς καταστάσεως τῆς ἐπικρατείας κατὰ συνέπειαν τῶν τελευταίων τελωνιακῶν νόμων καὶ ἰδίως τοῦ ἀπὸ 2 Φεβρουαρίου. ἔ. ἔ. Ὁ κ. Οἰκονόμος ἀπήντησεν αὐτοῖς τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν :

Ἐν Ἀθήναις 25 Φεβρουαρίου 1889.

Πρὸς τοὺς κ. κ. ἔμπόρους
Εἰς Ἀθήνας

***Ἐντιμὸς Κύριε,**

Ἐτάραξεν ὑμᾶς ὁ πρὸ ὀλίγου δημοσιευθεὶς ἈΨΑ' νόμος τῆς 2 Φεβρουαρίου 1889, νέας ἐπιβαρύνσεις εἰς τὸ τελωνιακὸν δασμολόγιον ἐπιβλήλων. Μὲ ἐρωτᾶτε : ποῦ ἐπὶ τέλους θὰ σταματήσῃ ἡ ὀρμητικὴ τάσις τῆς φορολογικῆς πολιτικῆς; Δύναμαι νὰ σᾶς ἀπαντήσω, ὅτι ὅσον τρώγει, τόσο αὐξάνει ἡ ὄρεξις τῆς. Ἀφοῦ διὰ τοῦ ΑΥΚΕ' νόμου τῆς 18 Ἀπριλίου 1887 ἐκανόνισεν εἰς κλίμακα βαρυτάτην τὰ τέλη τοῦ δασμολογίου τῆς, κατὰ προσθήκην δὲ ὤρισε τὴν πληρωμῶν τῶν εἰς χρυσὸν ἐπὶ ὑπερτιμήσει τούτου κατὰ 15 τοῖς οἰο, διὰ τριῶν κατόπιν νόμων ἀνεβίβασεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὴν τελωνιακὴν φορολογίαν. Μεταξὺ τῶν διαφόρων λεπτομερειῶν αὐτῆς θέλω ἐξετάσει τὰς ἀναγομένας εἰς τὰ πρῶτα ἐφόδια τῆς ζωῆς καὶ εἰς τὰς πρῶτας ὕλας τῆς βιομηχανίας.

Α'. Πρῶτα ἐφόδια τῆς ζωῆς.— Ἀπὸ τῆς προτέρας ἀτελείας τῶν

ζῶων ἐν γένει ὁ ΑΥΚΕ' νόμος τῆς 18 Ἀπριλίου 1887 ἐπέβλεπε διὰ μίαν ἀνήκουστον τέλος ἐπὶ τῶν διὰ θαλάσσης εἰσαγομένων τοιοῦτων ἀναβαίων. ὅσον ἀφορᾷ τοὺς βόας βουβάλους, ἀγελάδας καὶ τοὺς μόσχους αὐτῶν πάσης ἡλικίας, εἰς δρ. 34.50 κατὰ κεφαλὴν. Μετὰ ἐπὶ τὰ μῆνας ὁ ΑΧΖ' νόμος τῆς 19 Δεκεμβρίου 1887 ἀνεβίβασε τὸ τέλος τοῦτο εἰς δρ. 69 (αὐξήσις 100 τοῖς οἰο). Μετὰ δὲ ὁ μῆνας ὁ ΑΧΝΖ' νόμος τῆς 29 Φεβρουαρίου 1888 ἀνεβίβασε τὸ τέλος ἐπὶ τοῦ αἴτου καὶ σμιγοῦ ἀπὸ δρ. 1.38 εἰς δρ. 2.76, ἐπὶ τῶν ἐκ αἴτου ἀλεύρων μετὰ πτύρων ἢ μὴ ἀπὸ δρ. 2.76, εἰς δρ. 5.52, ἐπὶ τῶν ἀλεύρων ἐξ ἄλλων δημοτριακῶν κερπῶν ἀπὸ δρ. 2.02 εἰς δρ. 4.04. ἐν γένει κατὰ στατήρα (αὐξήσις κατὰ 100 τοῖς οἰο). Μετὰ ἐν δέκα μῆνας ὁ ΑΨΑ' νόμος τῆς 2 Φεβρουαρίου 1889, ἐνθυμηθεὶς ἐκ νέου τοὺς βόας, βουβάλους καὶ τὰς ἀγελάδας, ὤρισε τὸ τέλος τῆς εἰσαγωγῆς αὐτῶν εἰς λεπτά 39 κατ' ὄκταν (αὐξήσις 27.17 τοῖς οἰο), ὑπολογιζομένου τοῦ βάρους τῶν, κατὰ μέσον ὄρον, εἰς 200—250 δκ.). Ἐν γένει δὲν ὑπάρχει εἶδος τροφῆς, ἐνδιαφέρον τοὺς πολλοὺς, τὸ ὁποῖον ἰδιαιτέρως δὲν ἐπιβαρύνθη. Τοιοῦτοτρόπως οἱ εἰρημόνοι νόμοι ἀνεβίβασαν τὰ τέλη π. χ. ἐπὶ τῶν ἀλιπᾶστων ἰχθύων ἀπὸ 20 λεπτά εἰς 36 (αὐξήσις 80 τοῖς οἰο), ἐπὶ τοῦ βακαλίου ἀπὸ 10 λεπτά εἰς 23 (αὐξήσις 130 τοῖς οἰο), ἐπὶ τοῦ ἐν ἔλμῃ τυροῦ ἀπὸ 26 λεπτά εἰς 92 (αὐξήσις 253 τοῖς οἰο), ἐπὶ τοῦ μελιπηκτοῦ χαλῶ ἀπὸ 20 λεπτά εἰς 92 (αὐξήσις 360 τοῖς οἰο), ἐπὶ τῶν ὀσπρίων ἀπὸ 6 λεπτά εἰς 28 (αὐξήσις 366 τοῖς οἰο) κλπ.

Ἡ αὐτὴ φορολογικὴ τάσις παρατηρεῖται καὶ ἐπὶ τῶν ἀντικειμένων τῆς ἐνδυμασίας. Ὅσον πλείοτερον ταῦτα ἀνήκουσιν εἰς τὴν καταναλώσιν τῶν πολλῶν, τόσο βαρύτερον φορολογοῦνται. Μεταξὺ τῶν διαφόρων περιπτώσεων ἀρκούσι, νὰ δώσωσι τὴν γενικὴν ἔννοιαν, αἱ ἐξῆς : Ἀνεβιβάσθησαν τὰ τέλη ἐπὶ τῶν μαλλίνων ὑφασμάτων, κατὰ μὲν τὰ εὐτελῆ, τὰ μετὰ πλείονος βάρβακος συμμεμιγμένα, ἀπὸ δρ. 1.75 εἰς δρ. 3.17 κατ' ὄκταν ἔχων ἔχων βάρος μέχρι δραμίων 62.50 κατὰ □ μέτρον (αὐξήσις 81.14 τοῖς οἰο) καὶ ἀπὸ δρ. 1 εἰς δρ. 1.84 κατ' ὄκταν ἔχων ἔχων ἀνώτερον βάρος (αὐξήσις 84 τοῖς οἰο), κατὰ δὲ τὰ εὐτελέστερα, σάγους, ἀμπάδας καὶ ἐν γένει χονδροειδῆ διὰ κάλτσας, πατατούλας κλπ. ἀπὸ λεπτά 50 εἰς δρ. 1.15 κατ' ὄκταν (αὐξήσις 130 τοῖς οἰο). — ἐπὶ τῶν βαμβακρῶν ὑφασμάτων, τῶν ἐχόντων 28—44 κλωστὰς στήμονος καὶ ὑφασίου ἐν 5 χιλιοστοῖς τοῦ □ μέτρον, ἀπὸ λεπτά 8) εἰς δρ. 1.10 ἂν εἶναι ἀλευκάστα (αὐξήσις 37.50 τοῖς οἰο), ἀπὸ δρ. 1 εἰς δρ. 1.45 ἂν εἶναι λευκασμένα (αὐξήσις 54 τοῖς οἰο) καὶ ἀπὸ δρ. 1.28 εἰς δρ. 1.82 ἂν εἶναι βεβαμένα μὴ κατονομαζόμενα (αὐξήσις 42.98 τοῖς οἰο). — ἐπὶ τῶν ψαθίνων χονδρῶν πλείων τῶν ἐργατῶν ἀπὸ 5 εἰς 10 λεπ. καθ' ἕκαστον (αὐξήσις 100 τοῖς οἰο) κλπ.

Ἄλλ' ὅταν τὰ πρῶτα ἐφόδια τῆς ζωῆς τῶν πενεστερῶν τάξεων τῆς κοινωνίας ἐπιβαρύνωνται ἐπὶ τοσοῦτον, δικαιοῦται νὰ ἐρωτήσῃ τις εἰ συμβαίνει ἐπὶ τῶν ἐφοδίων τῆς πολυτελοῦς ζωῆς ; Ἡ τελωνιακὴ φορολογία τῶν μέν : ἦτο καὶ πρὶν, ἐὰν τούναντιον σημαντικῶς δὲν ἤλαττώθη, ὡς π. χ. ἐπὶ τῶν θηκῶν ἐκ πολυτέμων μετάλλων ἀπὸ 20 δρ. κατ' ὄκταν εἰς δρ. 10 (ἐλάττωσις 100 τοῖς οἰο), ἐπὶ τῶν βερνικω-

(8) Ε Π Ι Φ Υ Λ Λ Ι Σ (8)

ΠΑΥΛΟΥ ΦΕΒΑΛ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Κατὰ μετάφρασιν

ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η ΑΠΟΚΡΕΩΣ

Ἡ Κάρμεν, ὅταν ἐκ διαλειμμάτων διεσταυροῦντο τὰ βλέμματά των, ἠκόντιζε λάμψεις ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς καὶ ἐκάμμε τὰς σκιερὰς βλεφαρίδας τῆς ἀκονίζουσα οὕτω τὸ κοπετῶν τοῦ βλέμματός τῆς. Ὁ Οὐέστερν τότε εἶγε τὴν ψυχὴν μεστὴν λόγων περιπαθῶν, ἀλλ' οἱ λόγοι οὗτοι ἔθνησκον ἐπὶ τοῦ χείλους αὐτοῦ. Ἐταπεινοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐσιώπα. Κατ' ἐκεῖνας τὰς στιγμὰς ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ ἐπὶ τοῦ στόματος τῆς Κάρμεν παράδοξον μειδίαμα. Ἡ καλλονὴ αὐτῆς

μετεμορφούτο. Ὅ,τι ὑπῆρχεν ἐν αὐτῇ ἤρεμον, γλυκὺ, γυναικεῖον, ἐφαίνετο αἴφνης ἐξαφανιζόμενον καὶ ἀντικαθιστάμενον ὑπὸ θρασεῖας τόλμης. Ἡ ἐξαισία χάρις αὐτῆς μετετρέπετο εἰς σθένος.— Ἐνόμιζες ὅτι ἀνεγίνωσκας ἐπὶ τοῦ τολμηροῦ μετώπου τῆς ἀπειλητικούς καὶ προπετεῖς διαλογισμούς

Ὁ Οὐέστερν τὴν παρετήρησεν ἄπαξ ἅπὸ τὴν ἔκτακτον ταύτην ἔκφρασιν. Ἐνόμισεν ὅτι ὄνειρεύεται.

Ἐπὶ ἐν δευτερόλεπτον τὸ βλέμμα τῆς Κάρμεν, τρυχῶ, ὑπεροπτικόν, διαπεραστικόν, ἐθάρυνεν ἐπ' αὐτοῦ. Ἦτο ὡς ἡ παγερὰ ἀστραπὴ ἣτις ἐκθρόσκει τοῦ ὄμματος τοῦ ὄψεως. Ὁ Οὐέστερν ἠσθάνθη ψῆγος μέχρι τῆς καρδίας· τρόμος ἐκυρίευσεν αὐτὸν ἐν τῇ ἐλθαμβούσῃ ἐκείνῃ ἀκτίνι, ἣτις κατέπληττε καὶ κατεφόβιζεν αὐτόν.

Εἶδε καλῶς :—Τὸ βλέμαρόν του ἐκλείσθη τρωθέν. Ὅτε ἤνοιξεν αὐτό, ἡ Κάρμεν εἶγεν εἰς τὰ χεῖλη ἐρωτύλον καὶ ἠδὺ μειδίαμα.

Ὁ Οὐέστερν ἐσκέρθη. Ἡ ἄρπυνησθεῖσα φρόνησις του ἐνέτεινε ἀορίστως τὴν φωνὴν τῆς, αὐτομάτως τινάσσουσα τὴν ἠθικὴν ἀναισθησίαν εἰς ἄν ἐθύθησεν αὐτὸν ἡ ἀπρόοπτος καὶ ὀρμητικὴ ἐφοδος τῆς ἠδυπαθείας. Εἰλικύετο μὲν εἰσέτι ἄλλ' ἀνεχαίτιζέ τι τὴν ὀρμὴν του καὶ μυστηριώδεις ψυρόττες ἔσθυνον τὴν ἐστίαν τῶν ἐπιθυμιῶν αὐτοῦ.

Ἡ ἀντίδρασις αὐτῆ ὑπῆρξεν αἰφνιδια καὶ εἰκονίσθη παρρηθὺς ἐπὶ τῆς ἀδόλου καὶ ἀφελοῦς αὐτοῦ φυσιογνωμίας.

Ἡ Κάρμεν ἐνόησεν ὅτι ἡ κυριαρχία ἦν ἐνήσκει ἐξ ἀπρο-

των λουστρινίων και δερμάτων καμήλου από δρ. 4 κατ' ὄκταν εἰς δρ. 2.50 (ἐλάττωσις 60 τοῖς οἰο), ἐπὶ τῶν δερμάτων μουσχοποντικῶν και ἐτέρων σπανίων ζώων ἀπὸ δρ. 6 εἰς δρ. 2.50 (ἐλάττωσις 140 τοῖς οἰο) ἐπὶ τῶν μύσων ἀπὸ δρ. 69 κατὰ κεφαλὴν εἰς δρ. 19.50. κατὰ τὸν νόμον ΑΨΑ' λογιζομένου τοῦ βάρους των μέχρι 50 ὄκ. πρὸς 39 λεπ. κατ' ὄκταν (ἐλάττωσις 263 τοῖς οἰο) κλπ.

Β'. Πρῶται ὕλαι τῆς βιομηχανίας. — Μεταξὺ τῶν διαφόρων κλάδων τῆς βιομηχανίας. Ἰνδεικτικὴ εἶναι ἡ ἐπισκόπησις τῶν ἐξῆς: Ἄντι τῆς προτέρας ἀτελείας ἐπεβλήθη τέλος κατὰ μὲν τὴν πιλοποιοῖαν ἐπὶ τῶν πιλημάτων, τῶν ἐχόντων ἀνάγκην ἐργασίας και ὕλικού ὅπως καταστῶσι μαλακοὶ πῖλοι ἀνδρῶν και παίδων. δρ. 1.72 κατ' ἕκαστον. κατὰ δὲ τὴν μεταλλουργίαν ἐπὶ τοῦ σιδήρου 4 λεπ. κατ' ὄκταν, ἐπὶ τοῦ χάλυθος 12 λεπ., ἐπὶ τοῦ μολύβδου 10 λεπ., ἐπὶ τοῦ κασιτέρου 20 λεπ., ἐπὶ τοῦ ψευδαργύρου (σίλικου) 10 λεπ., ἐπὶ τοῦ χαλκοῦ 40 λεπ., ἐπὶ τοῦ ἀρειχάλκου 30 λεπ., κατὰ δὲ τὴν ἀλιευστικὴν ἐπὶ τῶν δικτύων 2 λεπ., κατὰ δὲ τὴν σχοινοποιίαν ἐπὶ τῶν ἐκ κανάθως νημάτων τῆς 10 λεπ., κατὰ δὲ τὴν βαφικὴν ἐπὶ τοῦ λουλακίου δρ. 3, ἐπὶ τῶν λοιπῶν φυτικῶν βαφῶν λεπ. 10, κατὰ δὲ τὴν κηροποιίαν ἐπὶ τῆς κηρίνης, παραφίνης και πάσης τεχνητῆς κηρώδους ὕλης ἀνεπιβάσθη τὸ τέλος ἀπὸ λεπ. 68 εἰς δρ. 1.15 κατ' ὄκταν (αὔξησις 69.11 τοῖς οἰο). κατὰ δὲ τὴν οἰνοποιίαν ἐπὶ τῶν ἀνευ μεταλλου συνήθων πωμάτων ἀπὸ 10 λεπ. εἰς 20 κατ' ὄκταν (αὔξησις 100 τοῖς οἰο), κατὰ δὲ τὴν οἰκοδομικὴν ἐπὶ τῆς ἐν γένει ἀκατεργάστου οἰκοδομικῆς ξυλείας, κατὰ μέσον ὄρον. ἀπὸ λεπ. 2 εἰς 6 κατ' ὄκταν. ἤτοι ἐπὶ τῆς ἐλάτης και πύκνης εἰς δρ. 15.52, ἐπὶ τῆς ἐκ δρυὸς εἰς δρ. 24.15, ἐπὶ τῆς ἐκ καστανίας. πετείας και ἄλλων δένδρων εἰς δρ. 21.85 κατὰ κυβικὸν μέτρον. ὑπολογιζόμενον εἰς βάρους 350 ὄκ. (αὔξησις 200 τοῖς οἰο), κατὰ δὲ τὴν ζακχαροπλαστικὴν ἐπὶ τῆς ἀκαθαρίστου ζακχαρώδους και τοῦ ζωμοῦ τῶν γεωμύλων ἀπὸ λεπ. 20 εἰς 80 κατ' ὄκταν (αὔξησις 330 τοῖς οἰο) κλπ.

Εἰς μάτην ἡ οἰκονομικὴ ἐπιστήμη διδάσκει τὴν ἀτέλειαν και μόνον ἐν ἀνυπερβλήτῳ ἀνάγκῃ τὴν ἐλαφρῶν φορολογίαν τῶν πρώτων ἐφοδίων τῆς ζωῆς τῶν πνευστῶν τάξεων τῆς κοινωρίας, και τῶν πρώτων ὕλων τῆς βιομηχανίας. Ἡ κυβερνώσα ἐμπειρικὴ ἔχει εἰς χεῖρας μίαν στερεότυπον συνταγὴν. Καθὼς ὁ ἱατρὸς τοῦ Βαλλαδοῦ ἐθεράπευε πᾶσαν ἀσθένειαν διὰ τῆς φλεβοτομίας, οὕτω και ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος πᾶσαν στενοχωρίαν διὰ τῆς φορολογίας. Παραπονοῦνται οἱ πιλεμποροὶ κατὰ τῶν πιλοποιῶν; Ἐπιβαρῦνει τὰ πιληματα τούτων διὰ τῆς ἀνωτέρας τοῦ ἡμῶσις τῆς ἀξίας των. Παραπονοῦνται διὰ τοῦτο οἱ πιλοποιοὶ; Τοῖς ὑπόσχεται πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν νὰ ἐπιβάλλῃ ὁμοίον τέλος εἰς τοὺς πιλεμποροὺς! Ὑπο τοιαύτην διεύθυνσιν οὐδεμία ἀσφάλεια εἰς τὰς παρακρούσεις τῆς φορολογικῆς μηχανῆς. Μέχρι και αὐτῶν τῶν ἀρχῶν τῆς ποινικῆς νομοθεσίας, δὲν ὑπάρχει δι' αὐτὴν φραγμός. Ἀποδείξει ἀφ' ἐνὸς τὸ ἄρθρον 8 τοῦ ΑΨΑ' νόμου, ὅπερ ἀφίνον εἰς τὸν πρωθυπουργὸν τὸν προσδιορισμὸν τοῦ χρόνου τῆς ἐνάρξεως τῆς νέας τελωνιακῆς φορολογίας, κατὰ τοῦτο ἡ ἐκεῖνο τὸ ἐμπόρευμα, ἀναγράφει ἐπιστήμως τὴν χρηματιστικὴν καλλιέργειαν τῶν κυβερνητικῶν

μυστηρίων, και ἀφ' ἐτέρου τὸ ἄρθρον 3 τοῦ αὐτοῦ νόμου, ὅπερ, ὀρίζον τὴν ὑπὸ τῆς τελωνιακῆς ἀρχῆς ἐπιθεσιν προσθέτου γνωρίσματος ἐπὶ ἐκάστου τῶν δερματίνων χειροκτιῶν, κηρύττει τὴν ἑλληψιν αὐτοῦ λαθροπορίας. ἐπισύρουσαν τὰς νενομισμένας ποινας, και παρέχει κατὰ συνέπειαν τὸ δικαίωμα εἰς χωροφύλακας και ἀστυνομικοὺς κλητῆρας, νὰ ἐνεργῶσι σωματικὰς ἐρεῦνας ἐπὶ τῶν χειρῶν τῶν γυναικῶν εἰς τοὺς δρόμους!

Γ'. Γενικὴ ἔννοια τῶν ἀριθμῶν — Αἱ τῶν πρώτων ἐφοδίων τῆς ζωῆς και τῶν πρώτων ὕλων τῆς βιομηχανίας φορολογικαὶ ἐπιβαρῦσεις, δι' ὅλης τῆς νευρικότητος τοῦ ἀλλεπαλλήλου αὐτῶν, χαρακτηρίζονται ὑπὸ ἐνός και τοῦ αὐτοῦ πνεύματος, τὸ ὅποιον φέρεται ὑπερῶν τῆς φορολογικῆς μηχανῆς: οἱ ἔχοντες ὄλιγα φορολογοῦνται βαρύτερον τῶν ἐχόντων πολλά. Εἶναι πλήρες πρόγραμμα πολιτείας ὀλιγαρχικῆς, σύμφωνον κατ' ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις του, κατὰ τὴν διοίκησιν και τὴν οἰκονομίαν τοῦ τόπου. Θέλετε νὰ κρίνητε περὶ αὐτῆς ἐν τῇ γνησιότηρᾳ ἐξελλίξει τῆς; Σταματήσατε πρὸ τῆς πανταχόθεν συνωθημένων ναυαγίων τῆς μέσης τάξεως, ἡ ὅποια ἀπὸ ἡμῶν εἰς ἡμέραν μετατοπίζεται, ἐπὶ μᾶλλον και μᾶλλον, πρὸς τὴν τάξιν τῆς ἐνδίας. Ἐὰν διατηρηθῇ τὸ ἐπικρατοῦν σύστημα ἐπὶ τινα ἐτι χρόνον, αἱ μικραὶ περιουσίαι. θὰ ἐξαφανισθῶσιν ὑπὸ τὴν διττὴν ἐπιρροὴν ἀφ' ἐνός τῆς δηλητηριώδους πνοῆς τῆς φορολογίας, και ἀφ' ἐτέρου τῆς ἀπορροφητικῆς συγκεντρώσεως τῶν περιουσιῶν ἀπὸ τῶν χειρῶν τῶν πολλῶν εἰς τὰς χεῖρας τῶν ὀλίγων, διότι, καθὼς λέγει τὸ εὐαγγέλιον «τῷ ἔχοντι δοθήσεται, τῷ δὲ μὴ ἔχοντι και ὁ ἂν δοκεῖ ἔχειν ἀφαιρεθήσεται ἀπ' αὐτοῦ»

Ἡ ἀποδείξις τῆς ἀληθείας ταύτης δὲν ἔχει ἀνάγκην μεγάλων ἀγώνων. Ὅχι μόνον προκύπτει ἀπὸ τοῦ ὁσημέραι ἐπὶ μᾶλλον και μᾶλλον ἐλαττουμένου ἐδάφους ἐνεργείας τῶν μικρῶν κτηματιῶν, τῶν μικρῶν ἐμπόρων, τῶν μικρῶν βιομηχάνων, καθὼς και ἀπὸ τῶν συνεχῶν ἐν τῇ ἑλληνικῇ κοινῶνιᾳ καταστροφῶν εἰς πτωχεύσεις και αὐτοχειρίας, ἀλλ' εἶναι συνάμα και ὀρίσμα τῆς μαθηματικῆς ἔννοιας τῶν πραγμάτων. Θίεται ἀντιμέτωπα δύο ἐνιαύσια εἰσοδήματα, τὸ εἰσόδημα τῆς ἐργατικῆς οἰκογενείας, και τὸ εἰσόδημα τῆς πλουσίας οἰκογενείας. Ἐνῶ ἐν τῇ ἐργατικῇ οἰκογενείᾳ ὁ ἀρχηγὸς τῆς μόλις πορίζεται τὰ πρὸς τὴν πενιχρωτέραν ζωάκειαν αὐτῆς ἀπαραίτητος ἀναγκαῖα, τὸ εἰσόδημα τῆς πλουσίας οἰκογενείας, οὐδὲν ἢ μὴδαμῶν διγόμενον ὑπὸ τῆς φορολογίας. ἀθίγει τοιαῦτα μετὰ τὴν πληρῶσιν τῶν οἰκογενειῶν ἀναγκῶν περισεύματα, ὥστε τὸ ἄθροισμα αὐτῶν χρησιμεῖει ὡς πνευματικὴ ἀντάλλα ἀπορροφησεως τῶν κατατετραυματισμένων ὑπὸ τῆς οἰκονομικῆς στενοχωρίας λοιπῶν περιουσιῶν. Τὰ βιβλία των ἐν Ἀθήναις μεταγραφῶν και οἱ φάκελλοι των πλειστηριασμῶν δύνανται νὰ δώσωσι ψηλαφτὰς τῶν συμβαινόντων ἀποδείξεις.

Ἴνα κρίνωμεν κατὰ πόσον ἡ ἐνεστῶσα φορολογία συντρίβει τὰς ἀσθενεῖς τοῦ λαοῦ ὑπάρχει, ἀρκεῖ νὰ ὑπολογίσωμεν ἀφ' ἐνός τὸ εἰσόδημα τῆς ἐργατικῆς οἰκογενείας, και ἀφ' ἐτέρου μόνον τὸν φόρον, ὅπερ αὐτὴ πληρῶναι διὰ τὰς εἰς ἄρτον και κρίας καταναλώσεις τῆς. Ἐὰν ἀναβιβίσωμεν εἰς 200 τὰς ἐργασίμους ἡμέρας τοῦ ἐργάτου, ἀφαι-

πτου ἐφθάνει εἰς τὸ τέρμα τῆς. Ἄλλ' ἀναμφιδόλως δὲν εἶεν ἀνάγκην νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ μακρὸν ἡ ἐξουσία τῆς, διότι οὐδὲν ἐν αὐτῇ ἐδήλωσε τὴν ἀπογοήτευσιν ἢ τὴν λύπην. Τὸ ὠραῖον αὐτῆς πρόσωπον ἔμεινε γαλήνιον και ἔλαβε μόνον ἀπόχρωσιν ἀδιοράτου ὑπεροπτικῆς ἀδιαφορίας.

Ὁ Οὐδέστερν ἐξ ἐναντίας εἶχεν ὄλοεν πλέον ἀμήχανον τὸ ὕφος.

Προφανῶς θὰ ἤθελε τώρα νὰ διακόψῃ τὴν συνέντευξιν.

Ἐγέμισε ποτήριον βορδιγαλίου οἴνου, διὰ νὰ λάβῃ θάρρος και τὸ κατέπιε διὰ μιᾶς.

— Μ' ἐπλησιάσατε, εἶπε κατόπιν, ἐπικαλουμένης τὸ ὄνομα τῆς κοινῆς πατρίδος... Τόσω μακρὰν τῆς πατρίδος μου, ἢ φωνῇ Ἀμερικανίδος μὲ συνεχίγησε και δὲν ἐζήτησατε εἰς μάτην τὴν συνδρομὴν μου...

— Διατί δὲν μὲ λέγετε πλέον ὅτι εἶμαι ὠραία;... διέκοψεν ἡ Κάρμεν περιβάλλουσα αὐτὸν διὰ τοῦ θελκτικῶν βλέμματός τῆς.

Ὁ Οὐδέστερν ἐτραύλισεν. — Ἐδίσταζε μεταξὺ τοῦ πάθους ὅπερ ἐκυριεῦεν αὐτῆς αὐτὸν και τοῦ αἰσθήματος τοῦ ἀπωπτικῶν φόβου οὐ ἢ αἰφνιδία προσβολῆ διεπέρασε τὸν ἔρωτά του.

Ἡ Κάρμεν ὑπηγέρθη ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος και ἔσυρε κώδωνα κρεμάμενον ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς τῆς. Ἐξετέλεσε δὲ τὴν κίνησιν ταύτην μεθ' ὅλης τῆς ἐπιχαρίτου μαλακότητος γυναικῶν βεβιαίας περὶ τοῦ κάλλους αὐτῆς, ἥτις θέλει νὰ κορυφῶσῃ τὴν μέθην ἀναποφασίστου ἔρωτος.

Ἄλλ' ὁ Οὐδέστερν εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους εἰς τὸ ἔδαφος. Δὲν τὴν ἐβλεπε καθόλου.

Ἐπηρετῆς παρουσιάσθη σχεδὸν ἀμέσως.

— Μίαν φιάλην κίρς! εἶπεν ἡ Κάρμεν γαλλιστί.

Ὁ Οὐδέστερν παρετήρησε τὸ ὠρολόγιόν του.

— Ἀκούσατε! ἐπανελάθεν ἀποφασιστικῶς. — εἶμαι σχεδὸν γέρον. ὄλλ' ἡ καρδία μου εἶναι νέα, διότι ἡ ἐργασία δὲν τῆς ἀφῆκε ποτὲ καιρὸν ν' ἀγαπήσῃ... Ὁ δαιμόνιος μετεχειρίσθη ὑμᾶς διὰ νὰ μὲ φέρῃ εἰς πειρασμόν... Ἐδρέθητε ἐπὶ τῆς ὄδοῦ μου, ὡς πέτρα σκανδάλου ἐπὶ τῆς οἰκίας ὀλίγον ἔλειψε νὰ σκονδάψω... Ναι, εἶσθε ὠραία, ἐξηκολούθησεν ἐξαπτόμενος. — ὠραία ὅταν οὐδέποτε ἠδυνήθη γυνὴ νὰ ἦναι!... Εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς σας ὑπάρχει φλόξ ἥτις φλέγει και τρελλαίνει... Ὅταν μὲ ἀτενίζετε τοιουτοτρόπως, ἡ ψυχὴ μου σκιρτᾷ ἐκ χαρᾶς... Αἰσθάνομαι ἐντὸς μου τὴν ἀναγεννωμένην δύναμιν και τὰς θερμὰς ὀρμὰς τῶν νεαρῶν μου χρόνων...

Ἡ Κάρμεν δὲν ὑπέκρυψε μειδίαμα θριάμβου ὑπερηφάνου.

Ὁ Ἀμερικανὸς ἔψαυσε τὸ μέτωπον διὰ τοῦ ἀντιστρόφου τῆς χειρῶς.

— Εἶναι ἡ πρώτη φορά τῆς ζωῆς μου κατ' ἢν παραλείπω καθήκον!... ὑπετονθάρυσε.

Ὁ ὑπηρετῆς ἐπανῆλθε μετὰ τῆς φιάλης τοῦ κίρς.

— Ἐντροπή! ἀνέκραξεν ἡ Κάρμεν, ὑπάρχουν καθήκοντα ἐν ὄρῳ τρέλλας;... Ἀκούσατε τὰ ἐξωθεν ἄσματα... ἀ-

ρουμένων δηλαδή των εορτών και των ἐξ ἑτέρου λόγου ἀργιών του, ὁ κατὰ μέσον ὄρον ἐργατικὸν ἡμερομίσθιον 2 1)2 δρ. καθιστᾷ ἐνιασίον εἰσοδήμα 500 δρ περίπου. Καθὼς δὲ ἐξηκρίβωσεν ἐν Γαλλίᾳ τῷ 182 ἡ καταστατικὴ, ἡ κατὰ μέσον ὄρον ἐνιαυσία κατανάλωσις ἐκάστου, ἀμφιτέρων των γενῶν καὶ πάσης ἡλικίας, ἀναβιβάζεται ἐπὶ ἄρτου μὲν κ χιλιόγραμμα 143.7, ἥτοι εἰς ὀκάδας 114 1)2, ἐπὶ κρέατος δὲ εἰς χιλιόγραμμα 59 ἥτοι ὀκάδας 46. Ἐπομένως περιλαμβάνουσα, κατὰ μσον ὄρον, ἐκάστη οἰκογένεια πέντε μέλη, καταναλίσκει κατ' ἔτος κ ἄρτον μὲν δκ. 557 1)2 εἰς κρέας δὲ δκ 230, καὶ φορολογεῖται, κατὰ τὴν εἰρημένα. τελωνιακῶς ἐπὶ μὲν τοῦ ἄρτου τῆς (12 2)3 στατηρῆς ἀλε-ρου πρὸς τέλος δρ. 5.52) διὰ δρ. 70, ἐπὶ δὲ τοῦ κρέατος τῆς (δκ. 29 πρὸς τέλος λεπ. 39) διὰ δρ. 89.70, ἥτοι τὸ ὅλον διὰ δρ. 159.70 κα' ἔτος. Δύο λοιπὸν φόροι ἀπορροφῶσι τὸ τρίτον σχεδὸν τοῦ εἰσοδήματος τοῦ ἐργάτου. Τί μένει αὐτῷ, ὅπως, μετὰ τὴν πληρωμὴν τῶν λοιπῶν φρω του, θρέψῃ, ἐνδύσῃ, κατοικήσῃ, καὶ ἐκπαιδεύσῃ τὴν οἰκογένειαν του; Ἐὰν ὑπαλογίσωμεν τοῦτο εἰς δρ. 300, ἀναλογουσί, κατὰ μέσον ὄρον, πρὸς ἕκαστον μέλος τῆς ἐργατικῆς οἰκογενείας 16 λεπτά ἡμρησίως! Ὁ αἶπη τι: ἀκόμη δὲν ἔφθασεν εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἡ φορολογικὴ πολιτικὴ. Ὁ αἶψη. Βλέπω ὅλους τοὺς παράγοντας αὐτῆς, συναγωγίζομένους πρὸς τοιοῦτο τέλος. Δὲν εἶναι δὲ μακρὰν ἡ ἐπαχὴ κατ' ἡν, συμπληρούμενης τῆς διαίρεσεως τοῦ ἔθνους εἰς δύο ἀντιμέτωπα στρατόπεδα. τῶν πενήτων καὶ τῶν πλουσίων, τὰ θύματα τῆς μέσης τάξεως θὰ χρησιμεύσωσιν ὡς ὁδηγοὶ τῶν δυστυχῶν τῆς τελευταίας.

Ὅταν οἱ συντάξαντες τὸ πολίτευμα ἐν ἄρθρῳ 3 τοῦ συντάγματος ἀνέγραφον τὴν θεμελιώδη ἀρχὴν, ὅτι οἱ Ἕλληνες συνεισφέρουσιν ἀδία κρήτους εἰς τὰ δημόσια βάρη ἀνὰ λόγῳ τῆς περιουσίας των, δὲν εἶχον ὑπ' ὄψιν τὸ πρόγραμμα τῆς ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν βαρυτέρας φορολογίας τῶν πνευστερῶν τάξεων τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας. Χειροτέρου εἶδους ἐκμετάλλευσις ἀδύνατον εἶναι νὰ ὑπάρξῃ. Δύναται κ ψηφίζεσθαι ὑπὸ τῶν τύπων, αἰωνίως ὁμοῦς ἡ οὐσία τοῦ δικαίου θὰ τὴ κρατῇ ὑπόδικον εἰς τὴν ἐκδίκησιν.

Βεβαίως οὐδεὶς ποτὲ ἀνελογίσθη κατάργησιν τῶν φόρων. Ἡμεῖς δικαιοσύνην αἰτοῦμεν καὶ ἀναλογικὴν πρὸς τὰς δυνάμεις ἐκάστου ἰσότητα. Ἄλλ' ὅταν ἐν φορολογικῶν σύστημα εἶναι τὸσον ἀδικον, ὅσα ἀφαίρη τὸν ἄρτον καὶ τὸ ἐνδύμα τοῦ πτωχοῦ, ἕκαστος δύναται ν ἐρωτήσῃ: εἶναι ἄρὰ γε τὸσον ἀπαραίτητον σύστημα τοιοῦτο; Προτάσσονται συνήθως εἰς δικαιολογίαν του τὰ δάνεια τῆς ἐπικρατείας. Μήπως ὠφελήθησαν ἐξ αὐτῶν οἱ πτωχοὶ περισσότερον τῶν πλουσίων; Δὲν θέλω νὰ ἐξετάσω τὴν ἱστορίαν τῶν δανείων αὐτῶν, οὐδὲ τί ὑπεκρύπτεται ὑπὸ τῆν γελοῖσαν μορφήν των. Ἡ διαχειρίσις τῶν οἰκονομικῶν τοῦ κράτους φέρει εἰς τὸν νοῦν μου τὸν πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1789 γάλλον πρωθυπουργὸν Καλόνναν, περὶ τοῦ ὁποίου ὁ Θιέρ ἐν τῇ ἱστορίᾳ του (σελ. 7) λέγει τὰ ἐξῆς: ὁ Καλόννας, πνευματώδης, ἐπιδεικτικὸς, γόνιμος εἰς ἐπινοήσεις, ὑπελόγιζεν ἐπὶ τῆς εὐφύας του, ἐπὶ τῆς τύχης καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, καὶ παρέδιδετο εἰς τὸ μέλλον μετὰ τῆς πλέον ἀλλοκτότου ἀδιαφορίας. Εἶχε τὴν ιδέαν, ὅτι δὲν ἦτο ἀναγκαῖος ὁ ἐκ προκαταβολῆς θόρυβος καὶ ὅτι ἡ ἀποκάλυψις τοῦ

δαινὸς ἔπρεπε νὰ γείνη τὴν παραμονὴν τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἤθελον νὰ τὸ θεραπεύσω. Ἐγούτευσεν τὴν Αὐλὴν διὰ τῶν τρόπων του, τὴν ἤλκυσε διὰ τῆς προθυμίας του τὰ πάντα νὰ τὴ παραδώσῃ, ἐχορήγησεν εἰς τὸν βασιλεῖα καὶ εἰς ὄλους στιγμᾶς τινας ἀνέσεις καὶ κατάρθωσεν, εἰς τὰ πλέον ἀπαίσια προηνούματα, νὰ διαδεχθῇ μία στιγμὴ εὐδαιμονίας καὶ τυφλῆς πεποιθήσεως. Τὸ μέλλον ἐν τούτοις ἐπληροῖσεν. Ἦτο ἀνάγκη, νὰ ληφθῶσιν ἀποφασιστικὰ μέτρα. Ὁ λαὸς δὲν ἤρῳνατο πλέον νὰ ὑποφέρῃ νέους φόρους...

Εἰς τὸ ζήτημα τῶν δανείων τῆς ἐπικρατείας ἡ ὑπογραφή τοῦ ἔθνους ἀποτελεῖ τὴν τιμὴν τοῦ ἔθνους. Τοῦτο ἀρκεῖ διὰ τοὺς δανειστὰς αὐτοῦ. Ἄλλ' ἐὰν ἡ Ἑλλάς πληρῶνῃ κατ' ἔτος διὰ τὰ δάνεια τῆς 43.6 ἑκατομμύρια δρ., τὸ Βέλγιον πληρῶναι 129.5 ἑκατομμ. φρ. διὰ τὰ ἑαυτοῦ. Ἐν τούτοις διατὶ ἐν Βελγίῳ μὲν εἰσάγονται ἀτελεῖς αἱ τροφαὶ τοῦ λαοῦ, βόες, βοῦβαλοι, ἀγελάδες καὶ λοιπὰ ζῷα, δημητριακοὶ καρποὶ, ἀλευρα, ὄσπρια, βούτυρον, ἰγθύς καὶ λοιπὰ τῆς τροφῆς: στοιχεῖα, ἐν Ἑλλάδι δὲ ἐπιβαρύνονται πάντα ταῦτα διὰ βαρυτάτων τελωνιακῶν δασμῶν; Διατὶ ἐν Βελγίῳ μὲν τὰ ἀκατέργαστα μέταλλα καὶ ἐν γένει αἱ ἀκατέργαστοι πρώται ὕλαι τῆς βιομηχανίας εἰσάγονται ἀτελεῖς, ἐν Ἑλλάδι δὲ ἀποτελοῦσι κλίμακα δυσανάδοτον τελωνιακῆς δασμολογίας; Διατὶ ἐν Βελγίῳ μὲν τὰ φάρμακα εἶναι ἀτελεῖς, ἐν Ἑλλάδι δὲ, πληρόνουσι 1—230 δρ. κατ' ὀκτῶν τέλος; Οὐδὲ οἱ ἀσθενεῖς λοιπὸν τοῦ πτωχοῦ λαοῦ εὐρίσκουσι πρὸ τῆς φορολογικῆς ἐκμεταλλεύσεως χάριν! Διατὶ ἐν Βελγίῳ μὲν, μεθ' ὅλην τὴν παρ' αὐτῷ ἑλληψιν μετὰ τῆς ἰδίας, ὅσα εἶνα, τὰ ὅπλα παντὸς εἶδους εἰσάγονται ἀτελεῖς, ἐν Ἑλλάδι δὲ, τῆς ὁπλαῖς ἰδέα ἀποτελεῖ τὸ παρελθὸν ἅμα καὶ τὸ μέλλον τοῦ ἔθνους. ὅπερ εἶδει νὰ εἶναι τὸ ὀπλοστάσιον τῆς Ἀνατολῆς, ὅλα τὰ ὅπλα μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν ξυφῶν τῶν ἀξιωματικῶν πληρόνουσι 1—23 δρ. κατ' ὀκτῶν τέλος; Πόσα ἀποκαλύπτει ἡ δύναμις τῶν ἀριθμῶν καὶ τῶν πραγμάτων!

Ὅλοιγον μέλλει μοι: πὼς κινουσί τὴν κεφαλὴν των οἱ κήρυκοι: πλαγῶνες τῆς Ἑλλάδος. Ἡ τύχη ἠδυνήθη νὰ δώσῃ αὐτοῖς καὶ φωνήν. Τί πρὸς τοῦτο; Ψυχὴ εἰς τὰ στήθη αὐτῶν δὲν κατοικεῖ. Ἡ Ἑλλάς διουκεῖται μοιραίως. Ὁ φῶς λείπει ἐκ τοῦ μετώπου αὐτῆς. Διὰ τοῦτο ἡ πολιτεία παραπαλεῖ.

Μὲ ἐρωτᾶτε, ποῦ εἶναι τὸ ἰδανικόν; καὶ ἐγὼ σὰς ἐρωτῶ, πρὸς ποῖον λαὸν θέλετε νὰ συγκριθῆτε; Ἀρὰ γε ἀρέσκει ὑμῖν ὁ Ἑλβετικὸς; Μετρήσατε τοὺς ἀνθρώπους του, μετρήσατε τὸ ἐμπόριόν του, μετρήσατε τοὺς δασμοὺς, τοὺς ὁποίους πληρῶναι: κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν αὐτοῦ (τῷ 1887). Οἱ ἀριθμοὶ του εἶναι λίαν συγκινητικοί. Συγκρίνατέ τους πρὸς τοὺς σχετικοὺς ἀριθμοὺς τῆς Ἑλλάδος (τῷ 1888). Τί ἐξάγετε;

Ἑλβετία	Εἰσαγωγὴ	Εἰσαγωγικὰ τέλη
2. 9 ἑκατομμύρια	837,000,000 φρ.	21,204,643 φρ.
Ἑλλάς 2. 4	109,149,182 δρ.	25,170,814 δρ.

Ἐξάγετε εἰς στρεγγύλους ἀριθμοὺς, ὅτι ἐν πύριον 837 ἑκατομμυρίων πληρόναι ἐν Ἑλβετία 21 ἑκατομμύρια, καὶ ἐμπόριον 109 ἑκατομμυρίων πληρῶναι: ἐν Ἑλλάδι 25 ἑκατομμύρια! Δηλαδή τὸ τεσσάρων κ ο σ τ ὸ ν (2 1)2 τοῖς ο)ο) πληρῶναι ἡ Ἑλβετία καὶ τὸ τ ἑ τ α ρ τ ο ν

κούσατε τὸν χορὸν σείοντα τὴν στέγην ἀνωθεν τῶν κεφαλῶν μας...

— Ναι, ὑπέλαβεν ὁ Οὐέστερν, τοῦ ὁποίου τὸ μέτωπον συνεσπᾶσθη—ἀλλ' ἐκεῖ ποῦ περιμένουν καὶ πάσχουν;..

Ἡ Κάρμεν εἶπεν ἀλήθειαν. Ἡ ὄροφὴ ἀντήγει ὑπὸ τῶν πυκνῶν ποδοβολητῶν ἐνθουσιώδους καλπασμοῦ. Ἡκούετο ἐντελῶς ἡ ὀρχήστρα, ἀπαρτιζομένη ἐκ τριῶν ἢ τεσσάρων φωνῶν ἀδουσῶν παρατόνωσ καὶ μιᾶς σάλπιγγος, ἥτις ἔρριπτεν ἐν μέσῳ τοῦ ἀδομένου ἄσματος τοὺς οἰκτροὺς αὐτῆς ἤχους. Τῷ γκαλόπ ἔγαιρε τότε ὅλην τὴν φήμην ἣν ἀπώλεσε σήμερον ἡ ἐκθρονισθεῖσα πόλκις. Ἦτο ἡ ἀναπόφευκτος, ἡ προσηφιλῆς ὀρχησις, ἥς ἀνευ πᾶσα διασκέδασις ἐγαλαροῦτο.

Ἐκ τοῦ δωματίου ὅπου εὐρίσκοντο ἡ Κάρμεν καὶ ὁ Οὐέστερν, ἡδύνατό τις νὰ εἰκάσῃ ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν χορευτῶν τοῦ ἄλλου πατώματος δὲν ὑπερέβαινε τοὺς δέκα ἕως δώδεκα. Ἄλλὰ τὸσον ἦσαν ὑπὸ ἀτμῶν ὥστε ἡ οἰκία ἔτρεμεν ὑπὸ τῶν βήματά των.

Ἡ Κάρμεν ἤσθάνθη ὡσεὶ φρικίασιν ζηλοτυπίας: οἱ ἐφθκλμοὶ τῆς ἐπινηθίρσαν, τὸ κεχαυνομένον σῶμά της ἐζωγονήθη, τὰ στέρνά της ἀνεπάλλοντο.

Ἐπλήρωσε διὰ κίρς τὸ ποτήριον τοῦ Οὐέστερν καὶ ἐπιδηπεν ἐλαφρὰ ἐπὶ τῶν ποδῶν αὐτῆς. Διερχομένη δὲ πρὸ τῆς θύρας, ἐσπρωξεν τὸν ἐσωτερικὸν σύρτην, τοῦθ' ὅπερ ὁ Οὐέστερν δὲν παρετήρησε.

Ἐπανήλθε δὲ εἰς τὴν τράπεζαν ἐρῳθῶμως κανονίζουσα τὸ χαριέστατον αὐτῆς βῆμα.

Εἶτα ἐξερράγη ἐν τῷ σιωπηλῷ δωματίῳ ξηρὸν καὶ ἔρρυθμον κροτάλισμα. Ἡ Κάρμεν εἶχεν εἰς τὰς γεῖρας κροτάλα ἐξ ἐξέου.

Τὸ ὄρατιον αὐτῆς σῶμα ἐκυματίσθη βραδέως. Οἱ πόδες της ἐπέψαυσαν ἀκροθιγῶς τὸ ἔδαφος. Ἡ κόμη αὐτῆς λυθεῖσα ἐρύθη εἰς μακρὰ ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτῆς κύματα.

Τὸ βαθύ κυανοῦν τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς ἐσκήρπιζεν ἀδμαντώδεις σπινθῆρας.

Ἐγῳρρευσεν ἕνα τῶν ἰσπανικῶν χορῶν, εἰς οὓς ὁ συρμὸς δίδει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νέα ὀνόματα, καὶ οἵτινες μένουσιν ὡς αἰωνίως προσφιλεῖς τύποι: λάγνου χάριτος, ῥώμης ἐπιδεικτικῆς θράσους κομπαστικῆς καὶ φλογεράς ἡδυπαθείας...

Προῦχώρει, ταπεινὴ, τρυφερὰ, πειθῆνιος, ζητοῦσα διὰ τοῦ βλέμματος καὶ τοῦ νεύματος, ἐν μειδίμα, ἐν φίλημα, ἐρωτικόν τι, ἔπειτα ἡ εὐλύγιστος αὐτῆς ὀσφύς ἀνορθοῦτο, τὰ μέτωπόν της ὑψοῦτο ὑπερήφανον, ἐξάισιον, ἡ περιερόνησις ὠλισθαιεν ἐπὶ τοῦ στόματός της, ἔπειτα πάλιν ἰκέτευσεν εὐγλώτως ἐρμηνεύουσα τὴν πικρὰν ὀδύνην ζηλοτύπου ψυχῆς.

Προεκάλει, γοργή, ἐρωτύλη: καθικέτευσεν ἐρωμένη περιπαθῆς, διὰ νὰ θριαμβεύσῃ μετ' ὀλίγον καὶ νὰ γελάσῃ καὶ νὰ λιγωθῇ μετὰ λατρευτὰς ἐκλύσεις...

Ὁ Οὐέστερν ἤτένιζεν αὐτὴν κατάπληκτος. Ἡ ταχεῖα αὐτὴ μιμικὴ ἥτις ἀνείλισεν ἐνώπιόν του τὸ ἡδυπαθέστερον

δυάς τῶν ἀναμμένων κηρίων οὔτε αἱ τράπουλαι, τὸ χρῆμα καὶ αἱ μάρκαι, ἀλλ' οὔτε καὶ τὰ περίξ αὐτῆς κεκμηκότα πρόσωπα, ἐξ' ὧν πολλὰ ἐγνώρισα, ὡς παλαιούς παλαιστὰς τοῦ τζόγου.

Ὁ φίλος μου εὐθὺς ἀνemίχθη εἰς τὸ διενεργούμενον παιγνίδιον ὅπερ ἦτο ἡ πασσέα. Ἐπειδὴ δὲ ἡ τύχη ἐκείνο τὸ ἑσπέρας τὸν ἔριξε στα σότα καὶ ἐπειδὴ ἔπαιζε μπουρλοτιέρικα, δὲν ἤργησε νὰ συνάξῃ ἀρκετὸν χρῆμα.

Ἐξαργυρώσας δὲ τὰς εἰς χεῖρας του μάρκας, καὶ καληνυκτῆσας τοὺς συμπαίκτας του οἴτινες οὔτε τοῦ ἀπήντησαν ἐστράφη πρὸς ἐμέ λέγων:

— Ἐμπρὸς πᾶμε τὴν κάναμε ἀπόψε.

Τὸν ἠκολούθησα· πλησίον μου δὲ ἤρχετο καὶ τις ἐκ τῶν ἐν τῷ δωματίῳ, ὅστις ἐκ τῆς κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τοῦ παιγνιδίου πολλάκις ἀναμίξεώς του ἐνόησα ὅτι ἦτο εἰς τῶν διευθυντῶν τοῦ ρωμαντικοῦ τούτου χαρτοπαικτείου.

Κατελθόντες εἰς τὸν κῆπον, ἐκαθήσαμεν (καὶ ὁ διευθυντῆς ἐννοεῖται) τῇ ἀπαιτήσῃ τοῦ φίλου περίξ μιᾶς τραπέζης, ὅπως ροφήσωμεν ὀλίγον ζῦθον, καθόσον ὁ πρῶτος, ὡς ἔλεγεν ὁ φίλος μου, εἶχε χωνευθῆ.

Μετὰ πολλὰς φλυαρίας συνοδευόμενας πάντοτε ὑπὸ τῶν ὀμπρικῶν γελῶτων τοῦ φίλου μου, ὅστις ὅσον ὅταν ἔχανε ἐβλασφήμει τόσοσ ὅταν ἐκέρδιζε ἔσκαε ἀπ' τὰ γέλοια, ἀποταθεὶς ἐγὼ πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ χαρτοπαιγνίου τῷ λέγω:

— Ἀπὸ πότε ἔχετε τὸ χαρτοπαιγνιον αὐτό;

— Ἀπὸ πότε; ἀπὸ προχθὲς μοὶ ἀπαντᾷ ἐνῶ ὁ φίλος ἐξερράγη εἰς παρατεταμένα

— Χά! γά! γά!

— Ἀπὸ προχθὲς! καὶ πῶς τὸ ἔμαθαν ὅλοι αὐτοὶ καὶ ἤλθαν ἐδῶ νὰ παίξουν;

— Ἄ! ἔχουμε ἀνθρώπους ἐπίτηδες οἴτινες τοὺς φέρουν. Τί νὰ κάνουμε ἀφοῦ ὁ Μπαραικτάρης ἀπηγόρευσε τὸ χαρτοπαιγνιον καὶ μᾶς ἔκλεισε τὰ ἐν τῇ πόλει καταστήματά μας, ἐπιᾶσαμεν κι' ἐμεῖς τὰς ἐξοχὰς.

— Ὅπου παίζει κανεὶς καὶ πῖο εὐχάριστα τώρα τὸ καλοκαίρι προσθέτει ὁ φίλος μου ἀφήσας καὶ πάλιν ἡγήρους γέλωτας.

— Μὰ δὲν φοβεῖσθε καὶ ἐδῶ μὲ σὰς ἀνακαλύψουν;

— Νὰ μᾶς ἰνακαλύψουν! τί λὲς ἀδερφέ, μήπως νομίζης ὅτι μονάχα ἐδῶ παίζουμε; Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐντὸς καὶ εἰς τὰ

— Ἀλλὰ ποία εἰσθε λοιπόν; . . . ὑπετονθόρυσε μετὰ τινων δευτερολέπτων ἐστατικὴν σιωπὴν καὶ χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὴν ἐννοιαν τῶν λόγων του.

— Εἶμαι ἀνὴρ, ἀπεκρίθη ἡ Κάρμεν.

Ὁ Ἀμερικανὸς ἠγέρθη ἀπορῶν.

— Ἀνὴρ! . . . ἐφέλλισε.

Ἡ Κάρμεν συνέπτυξεν ἐρωτοτρόπως εἰς πτυχὰς κανονικὰς τὴν ἐσθῆτά της, ἔριψε ἐπίσω τὴν μακρὰν κόμην αὐτῆς καὶ ἔτι μᾶλλον ἐχάυνωσε τὸ νωγελεὲς τῆς θέσεως αὐτῆς.

Ὁ Οὐέστερν ἐθεώρει αὐτὴν μετ' ἀναποφασίστου καὶ δειλοῦ βλέμματος.

— Πίετε, τῷ εἶπε μετὰ σιωπτικοῦ τόνου καὶ δακτυλοδεικτοῦσα τὸ πλήρες ποτήριον, ἔχετε ἀνάγκην θάρρους.

Ὁ Ἀμερικανὸς ἐκάθησεν εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ θέσιν.

— Δὲν εἶμαι δεισιδαίμων, ἐπιθύρῃσεν, ἀλλ' ὁ δαίμων τοῦ κακοῦ περιβάλλεται, λέγουν, ἐνίοτε τὴν προσωπίδα τῆς καλλονῆς . . .

Ἡ Κάρμεν διέκοψεν αὐτὸν δι' ἐλευθέρου γέλωτος.

Ὁ Οὐέστερν ἠρυθρίασε καὶ ἔμεινε κατησχυμένος.

Ἐπῆλθε σιωπῆ.

Εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα, ὁ χορὸς εἶχεν ἀναχωρήν. Δὲν ἠκούετο πλέον ἐμὴ ὁ κρότος τῶν ἐδρῶν τριζουτῶν ἐπὶ τοῦ σαινιδώματος, ἡ σύγκρουσις τῶν ποτηρίων καὶ αἱ διαλείπουσαι ἐκρήξεις τρελλῆς συνδιαλέξεως.

Τὸ ἐπίδειπνον διεδέχθη ἴσως τὸ γκαλόπ. Ἦτο καιρός.—

περίξ τῶν Ἀθηνῶν παίζουν εἰς συστηματικὰ χαρτοπαίγνια μὴ γνωστὰ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, δηλαδὴ εἰς τὸν Διευθυντὴν αὐτῆς, τοὐλάχιστον δέκα χιλιάδες ἄνθρωποι, ἔπειτα ἔχουμε καὶ ἄνθρωπον ἰδικόν μας εἰς τὴν ἀστυνομία, ὁ ὁποῖος ἅμα μάθη ὅτι μᾶς ἐπρώδωσε κανεὶς καὶ ἔμαθεν ὁ Διευθυντῆς τὸ μέρος μας θὰ στείλῃ νὰ μᾶς εἰδοποιήσῃ.

— Ἀνθρωπον ἰδικόν σας εἰς τὴν ἀστυνομίαν! ἐφώνησα.

— Μάλιστα, μάλιστα καὶ μὲ γενναῖον μερίδιον, ἀπὸ τὰ κέρδη, μοὶ ἀπήντησεν ὁ κύριος καταστηματοῦρχης, ἐνῶ ὁ φίλος μου γελῶν προσέθεσε!

— Αἶ, ἄστα αὐτὰ, τί θὲς νὰ τὰ μάθης, ὁ παρὰς εἶναι γλυκὺς, ὁ παρὰς πρόδωσε καὶ τὸ Χριστό. Σῆκω νὰ φύγουμε γιατί ἐνύσταξα· καὶ ἐγερεῖς μὲ παρέσυρε καὶ ἀνεγώρησαμεν.

Ἐκτοτε ἐκ τῶν ἐκμυστηρεύσεων τούτων ἐνόησα, ὅτι δὲν ἀρκεῖ ἡ καλὴ θέλησις μόνον τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας ὅπως ἐπιτευχθῆ καλὸν τι· διότι αὐτὴ προσκροεῖ ἐπὶ τῆς ἀσυνειδησίας καὶ τῆς προδοτικῆς διαγωγῆς τῶν λοιπῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων, καὶ ἐσημῆματα ἐκ τούτου πεποιθήσιν ὅτι ἡ ἀστυνομία, ὑπ' ὅποιονδῆποτε διευθυντῆν, θὰ εἶναι ἀνίκανος νὰ πράξῃ τὸ καθήκον της, ἐὰν ὁ διευθυντῆς αὐτὸς δὲν κατορθώσῃ νὰ τὴν διοργανώσῃ ἐκ θεμελιῶν.

Λογχίας.

ΠΙΦ! ΠΑΦ!

Μία τρόπα στὸ νερό.— Μ' ὄλον τὸν θόρυβον, δν ἐγέννησεν ἡ αἰφνιδια τοῦ κ. διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας ἀπόφασις περὶ χαρτοπαικτείων καὶ δὲν συμμαζεύονται, μ' ὄλον τὸν φόβον καὶ τρόμον ὑφ' οὗ κατελήθησαν οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος ἱππόται τῆς πρασίνης τραπέζης, ἡ περὶ καταργήσεως τῶν ναῶν τῆς Τύχης δρακόντειος ἀπόφασις ἔλθε τέρτα.

Μπουρμπουλῆθρα ἦν καὶ διερράγη, καπνὸς ἦν καὶ διελύθη.

Εὐθὺς μάλιστα, ἀπὸ τῆς πρώτης ἑσπέρας, τὸ προνομιούχον τρικουπικὸν Γκράν Κλούμπ τοῦ Πειραιῶς τὰ ἐμισόκοβε καὶ ὁ περίφρμος τῆς τράπουλας ταχυδακτυλογράφος του Παναγῆς δὲν ἔλειψεν ἀπὸ τὸν μπάγκο.

Ἀφίνομεν ὅτι καὶ εἰς ἄλλα χαρτοπαικτεία σιωπηλῶς ἐπέτρεπετο ἡ λειτουργία τοῦ πρασίνου τάπητος.

Κατὰ τὸν καλὸν καιρὸν τῶν ἀπόκρεω, ὁ στόμαχος διπλασιάζει τὰς ἀρετάς του καὶ καθίσταται ἐπιθεκτικὸς ὑπερβολικῆς λειτουργίας.

Ὡμίλιον μεγαλοφώνως, καθὼς πάντοτε εἰς τοιαύτας περιστάσεις. Κάτωθεν ἡσκημένον οὐ; εὐχερῶς θ' ἀνεγνώριζε τὴν φωνὴν τῶν συμποσιαζόντων. Ὑπῆρχε, παραδείγματος χάριν, μία χονδρὴ φωνή, ἥτις παραδόξως ὁμοιάζε πρὸς τὸ ἐμφαντικὸν ὄργανον τοῦ Ἰνδικοῦ ὄρνιθος τοῦ Ὑπογείου. Ἀνεύρισκε δέ τις ἐπίσης τόνους τινὰς τῶν φωνῶν τῆς Ἀρχτου, τοῦ Πέπονος καὶ τῆς Γλαυκός. — Ἀλλ' ὁ κάλλιον ἀναγνωριζόμενος ἦτο ὁ Ἰωσηφῖνος, ἡ Τίγκα, ἥτις ἔχωνεν εἰς τὸ στόμα τὸ κέρας, εὐθὺς ἅμα συνελάμβανε λογοπαίγνιον τι.

Οὔτε ἡ Κάρμεν, οὔτε ὁ Ἀμερικανὸς προσεῖχον κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰς ὅσα συνέβαινον ἀνωθεν τῶν κεφαλῶν αὐτῶν.

Ὁ Οὐέστερν ἐφαίνετο ὡς ἀλλοφρονῶν καὶ σκοτοδινῶν. Ἡ Κάρμεν ἦτο δι' αὐτὸν ἀνεξήγητον δν καὶ ἔχανε τὸν νοῦν του. Θέλων νὰ παρακολουθήσῃ διὰ τῆς ἀναμνήσεως τὰ συμβάντα ἐκείνης τῆς ἑσπέρας.

Ἐπὶ πεντήκοντα ἔτη, εἶχε ζῆσει τὴν ἡσυχον καὶ κανονικὴν ζωὴν ἀνθρώπου τῆς ἐργασίας, εἰς χώραν ἐργατικωτάτην. Ἀπὸ τινῶν ὠρῶν τὸ παράδοξον, τὸ μυθιστορικόν, τὸ φαντασιώδες περιέβαλλον, ἐπέιζον, ἐτρέλλαινον αὐτόν.

Ἡ Κάρμεν ἐσκέπετο. Τὸ ὠραῖον αὐτῆς πρόσωπον προσέλαβεν ἐκ· ρασιν σκεπτικῆς σοβαρότητος. Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς

*Ὅσω και ἂν γράφῃ ἠθικολογικά ἄρθρα ἢ ***Ἀκρόπολις** κατὰ τῶν χαρτοπαικτειῶν, αὐτὰ, εἰς πᾶσαν πεπολιτισμένην κοινωνίαν ἀπεδείχθησαν ἀναγκαῖον κακὸν και παρ' ἡμῖν οἱ Μπούτοι, οἱ Μπαῖρακτάρηδες, οἱ Κοσσονάκοι, ὅσω και ἂν προσεπάθησαν, δὲν κατώρθωσαν νὰ τὰ κλείσουν.

Εἰς τὸν Μπούτον μάλιστα συνέβαινε τι ἰστέιον διότι διατάσεων ἐπανελημμένως ἐνὸς περιφήμου χαρτοπαικτειοῦ τὸ κλείσιμον τὸ εὔρισκε πάντοτε ἀνοικτόν.

Τίς τὸ ἦνοιγεν ;

*Ὁ ἴδιος ἀστυνόμος, ὅστις διετάσσετο νὰ τὸ κλείῃ, και ἦτο . . . **διευθυντῆς** αὐτοῦ !

* *

Α'. — Ἐὰν ἐπραγματοποιεῖτο ἡ κατάργησις τῶν χαρτοπαικτειῶν, θὰ ἐκλείοντο μετ' οὐ πολὺ τὰ μεγαλοπρεπέστερα τῶν Καφεῶν ἡμῶν, θύματα πίπτοντα τῶν ὑπερβολικῶν ἐνοικίων και δαπανῶν αὐτῶν.

Β! — Θὰ ἐζημιούτε σπουδαίως τὸ δημόσιον και ὁ κ. Τρικούπης, διὰ τοιούτου μέτρου, θὰ ἐπολέμει ὁ ἴδιος τὸ ἴσο ζύγιόν του, ἀφοῦ ἐφορολόγησε τόσῳ βαρέως τὰ παιγνιόχαρτα, ὥστε τραβᾷ ἀπὸ τῶν Ναῶν τῆς τύχης τὸ Δημόσιον τὸ μεγαλύτερον **βιδάριον**.

* *

Περιμένομεν νὰ ἴδωμεν τί θὰ γράφῃ περὶ τοῦ ἀνοήτου τούτου ἀστυνομικοῦ μέτρου :

Και ὁ συναδέλφος Σουρῆς 'ποῦ δὲ μπορεῖ νὰ ζῆσῃ

"Ἄρ κάθε βράδυ 'στὰ χαρτὰ τὸ βίβ του δὲν ἀρήσῃ

'Ὅποῦ τὸ πάει πάρολι και σέττε μ' ἀροβία

'Ὡς ποῦ νὰ χάσῃ τοῦ «'Ρωμηοῦ» τὴν πώλησιν ἐν βίβ.

* *

***Ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸ φρενοκομεῖον.** — Ὁ βασιλεὺς μεταθὰς εἰς τὸ φρενοκομεῖον ἐθαύμασε τοὺς τρελλοὺς ὑπηκόους του και ἐξέφρασεν εἰς τὸν Τσιριγώτην τὴν εὐαρέσκειάν του διὰ τὴν ἀρίστην ὑπηρεσίαν τοῦ καταστήματος. Αὐτὸ και μόνον. Μόνη ἡ συνοδεύουσα αὐτὸν βασίλισσα ἐσκέφθη ὅτι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, ὅσω τρελλοὶ και ἂν ἦναι, θὰ ἔχουν ἀνάγκη μερικῶν πραγμάτων, ὡς ἄνθρωποι, και συνεννοήθη μετὰ τοῦ κ. Τσιριγώτου δηλώσασα ὅτι θ' ἀποστείλῃ διάφορα εἶδη ἱματισμοῦ δι' αὐτούς.

*Ἦτο περιττόν νὰ πάῃ ὁ βασιλεὺς εἰς τὸ φρενοκομεῖον, διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τρελλοὺς ὑπηκόους του. *Ὅλοι οἱ ὑπῆκοοὶ του εἶναι σήμερον τρελλοὶ ἀπὸ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην των και

ἔμενον προσηλωμένοι ἐπὶ τοῦ Οὐέστερν και δὲν τὴν ἔβλεπον παντάπασι. Αἱ ὄφρῦς αὐτῆς συνεπτύσσοντο ἐλαφρῶς.

Αὐτῆ, πρώτη ἔλυσε τὴν σιωπὴν.

— Πιέτε ! ἐπανελάβε.

Μηχανικῶς δὲ ὁ Οὐέστερν ἔφερε τὸ ποτήριον εἰς τὰ χεῖλη ἀλλὰ τὸ ἀπέριψε παρευθὺς μετ' ἀηδίας.

— Πιέτε, σὰς λέγω ! ἐπανελάβε ἡ Κάρμεν.

*Ὁ Ἀμερικανὸς ἔσεισε βραδέως τὴν κεφαλὴν.

— Αὐτὰ ὅλα πρέπει νὰ τὰ θεωρήσω ὡς ὄνειρον, εἶπε. —

Μήπως ἤξεύρω τί συνέβη ἐν ἐμοὶ ἀπόψε ; . . . Εἶναι ὦραι πειρασμοῦ και παραφροσύνης τὰς ὁποίας θὰ ἐξαλείψω ἐκ τῆς μνήμης μου . . . Δὲν θὰ σὲ ἴδῳ πλέον, γυναίκα. Θέλεις χρήματα ; . . .

— Θέλω νὰ πιῆς ! ἀπήντησεν ἡ Κάρμεν ἐπιτακτικῶς.

*Ὁ Οὐέστερν ἔσυρεν ἐκ τοῦ θυλακίου του βαρὺ βελάντιον, ὅπερ ἔριψε πρὸ τῆς Κάρμεν.

Αὐτὴ δὲ τὸ ἀπόθησε και ἐπανελάβε μετὰ γλυκυτέρως φωνῆς :

— Εἶσαι γενναῖος . . . Πίστευσέ με . . . πιέ.

— Διατί ;

*Ἡ Κάρμεν ἐράνη διστάζουσα.

περὶ τούτων θὰ πεισθῇ ἐκ τῆς ἐκτάκτου συνόδου, ὅπου θὰ πέσῃ παρὰς δι' αὐτόν.

* *

Συνωμοτικῶς. — Περισωζόμενά τινα λείψανα τῶν συνωμοτῶν τοῦ 61 και 62 συνευωχῆθησαν τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ, ἐκεῖ εἰς τοῦ Σαβερίου τὸ ρωμαντικὸν ξενοδοχεῖον, παρὰ τὸ βασιλικὸν κτῆμα ἀναπολοῦντες τὴν ἀρχαίαν αὐτῶν εὐκλειαν. Ἡ δὲ γειτνίασις αὕτη ἐξήγειρεν αὐτοὺς εἰς προπόσεις ἐξ ὧν δὲν θὰ εὐχαριστήθη βεβαίως ἡ βασιλικὴ ἡχώ. *Ὅλοι ὁμοῦ οἱ σεβαστοὶ τὴν ἡλικίαν συμπόται (9 τὸν ἀριθμὸν) ἀπέτέλουν 6 ἕως 7 αἰῶνας. Τὸ γεῦμα τοῦτο ἔφερε χαρακτῆρα πολιτικὸν και ἦτο μεστὸν διαμαρτυριῶν κατὰ τῆς ἐνεστῶσης καταστάσεως. Ἡ μυστικὴ ἀστυνομία τοῦ **Ραμπλαγᾶ** γνωρίζει πολλὰς λεπτομερείας. Τὸ φάσμα τοῦ *Ὁθωνος ἐπιφανὲν ἐν μέσῳ τοῦ συμποσίου ἐχάραξεν ἐπὶ τοῦ πλησίον βασιλικοῦ περιπτέρου τὰς φοβερὰς ἐκείνας λέξεις τοῦ συμποσίου τοῦ Βαλτάσαρ «*Μαρῆς, Θεκδλ, Φαρῆς* και ἐγένετο ἄφαντον.

Τί σημεῖα τῶν καιρῶν νὰ ἦν' αὐτὰ, αἶ ; Τί λὲς και σὺ **Νορά** ;

Μετὰ τοιαύτην μίαν ὀπτασίαν, οἱ συνευωχούμενοι ἀπελθόντες εἰς Νέον Φάληρον διελύθησαν ἐν συνωμοτικῇ σιγῇ.

Τί νὰ τεκταίνεται ἀρὰ γε ;

Κύριε Στάϊκε, τὸ νοῦ σου !

* *

***Ὁ Λύκος νὰ φυλάξῃ τὰ πρόβατα.** — Ἡ παροιμία αὕτη δόναται εὐχερῶς νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐπὶ τοῦ πρώην φύλακος τῶν σωφρωνιστικῶν φυλακῶν Αἰγίνης και ἦδη τοιούτου εἰς τὰς τοῦ Τσιγκροῦ, Γεωργίου Καροπλεσίτου, ὅστις καταγγελλοῦντες ὅτι ἀφῆρεσεν ἐκ τοῦ κλωτίου τοῦ γραμματέως τοῦ σωφρωνιστηρίου Αἰγίνης διάφορα ἐνδύματα και περὶ τὰς 250 δραχμὰς εἰς μετρητὰ ἐπωφεληθεὶς τῆς ἀσθενείας του, και ἐνεργηθεισῶν ἀνακρίσεων, ἀπεδείχθη ὅτι δὲν εἶχεν ὡς ἐπάγγελμα μόνον τὴν φύλαξιν τῶν ἐκεῖ καταδικῶν, ἀλλὰ ἀνέλαβε νὰ τοὺς ἐλαφρώσῃ και ἀπὸ μερικὰ περιττὰ χρήματα και πράγματα, ὑποσχόμενος αὐτοῖς τὴν παροχὴν μαχαίριων και ἄλλων ἀπηγορευμένων εἰδῶν.

*Ἦδη ὁμοῦ ἡ εἰσαγγελικὴ ἀρχὴ ἔβαλε τὸ χεῖρ της και . . . ὁ Θεὸς νὰ βάλῃ τὸ ἴδικό του.

Κατὰ τὴν βραχίειαν ταύτην στιγμὴν τῆς ἀβεβαιότητος, ὁ ὄπισθεν αὐτῆς φεγγίτης ἐξ ἀμαυρᾶς ὑάλου ἠνοιχθὴ ἀθουρώως και ἐπὶ ἐν δευτερόλεπτον ἐκτακτὸς κεφαλὴ ἐπεφάνη.

*Ἦτο μεγάλη ὑπέρυθρος μορφή μετὰ τὸ μέτωπον νύλακωμένον ἐξ οὐλῶν, τὴν κόμην ἐν χρῶ κεκαρμένην, ἐκτὸς λεπτοῦ θυσάνου ἐκ λευκῶν τριχῶν, ὄρθουμένου ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ κρανίου.

*Ἡ μορφή αὕτη εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς κοίλους και ἐσβεσμένους. *Ἐξέριψεν εἰς τὸ δωματίον βλέμμα κυκλοειδές, ἐμειδιάσει μετὰ ὕψος μυστηριώδες, και ἔκλεισεν ἠρέμα τὸν φεγγίτην . . .

*Ἡ Κάρμεν ἀπήντησε προσηλοῦσα ἐπὶ τοῦ Οὐέστερν ἀτενὲς και τολμηρὸν βλέμμα :

— Θέλω νὰ πιῆς, διότι, ἂν πιῆς, θὰ πέσῃς μεθυσμένος . . . και ἅμα μεθύσης, θ' ἀποκοιμηθῆς . . . και θὰ μπορέσω τότε νὰ πάρω τὸ πορτοφόλι ποῦ εἶναι ἴσῃν τζέπη τοῦ φορέματός σου . . .

— *Α! . . . εἶπεν ὁ Οὐέστερν καταπλαγίς.

— Ναι, ἐπανελάβε ψυχρῶς ἡ Κάρμεν, ἐνῶ ἂν δὲν πιῆς, δὲν θ' ἀποκοιμηθῆς . . . και τότε, ἐπειδὴ αὐτὸ τὸ πορτοφόλι τὸ θέλω, θ' ἀναγκασθῶ νὰ σὲ δολοφονήσω . . .

(Ἀκολουθεῖ.)

Οἱ ξένοι δὲν πιστεύουν εἰς τὸ ἰσοζύγιον. — Τὰ χρεώγραφα μας ὑπερετιμήθησαν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἀγοράζονται ἐν Παρισίοις, Βερολίνῳ καὶ Λονδίνῳ· οἱ ξένοι ἔχουν πεποιθήσιν εἰς τὴν οἰκονομικὴν πολιτικὴν τοῦ κ. Τρικούπη. Αὐτὰ ἔγραφαν πρὸ μηνῶν τὰ ὑπουργικὰ ὄργανα, καὶ τὰ ἐπίστευον οἱ κοκκασίδες τοῦ χρηματιστηρίου μας καὶ ἠγόραζον ὁμολογίας τῶν δανείων μὲ ὑπερτίμησιν, τὰς ὁποίας ἐπώλουν οἱ μεγάλοι τρεῖς κατεργαροὶ χρηματισταί. Ἀλλὰ μὲ τὴν πτώσιν τῆς προεξοφλητικῆς Τραπεζῆς τῶν Παρισίων τί ἀνακαλύπτεται; Ἀνακαλύπτεται ὅτι ἡ ὑπερτίμησις ἐν τῷ ἐξωτερικῷ τῶν ὁμολογιῶν τῶν δανείων μας ἦτο τεχνικὴ καὶ ἐγένετο ὑπὸ τῆς τραπέζης ταύτης ἐν συννενοήσει μετὰ τῶν ἀναλαβόντων τὰ δάνειά μας τῶν 60, 170, καὶ 135 ἑκατομμυρίων. Ἡδὴ κατὰ τὴν κρίσιν τῆς Τραπεζῆς ταύτης, ἐν Παρισίοις μόνον αἱ ὁμολογίαι τῶν δανείων μας ὑπετιμήθησαν κατὰ 22 φράγκα ἐκάστη, οὐχὶ δὲ καὶ αἱ τῶν ἄλλων κρατῶν. Ἐπομένως τοῦτο δηλοῖ, ὅτι ἐὰν οἱ ξένοι εἶχον πεποιθήσιν εἰς τὴν οἰκονομικὴν πολιτικὴν τοῦ κ. Τρικούπη, θὰ ἠγόραζον χρεώγραφα μας, ἀφοῦ καὶ ὁ τόκος αὐτῶν εἶναι ἀνώτερος ὅλων τῶν χρεωγράφων τῶν ἄλλων κρατῶν. Ἴδωμεν τώρα, πῶς θὰ δικαιολογήσουν τὰ ὑπουργικὰ ὄργανα τὴν τοιαύτην ὑποτίμησιν τῶν χρεωγράφων μας.

Αἱ πλάστιγγες εἰς τὰς πλατείας. — Ὅλοι ἡρώτων τίνες ἀπολαμβάνουν τὰς δεκάρας τὰς ριπτομένας εἰς τὰς ἐν ταῖς πλατείαις μας στημένας πλάστιγγας, ὑπὸ τῶν ζυγισομένων. Προχθὲς ἀνεκαλύψαμεν τὸν παραλαμβάνοντα τὰς δεκάρας ἐκ τῶν πλαστιγγῶν. Τίς νομίζετε εἶναι ὁ ἐπιχειρηματίας οὗτος; Εἶναι ὁ καμπούρης γραμματεὺς τοῦ κ. Σκουλοῦδῃ! Δὲν φθάνουν τὰ κέρδη ἀπὸ τὴν Κωπαΐδα, ἀπο τὸ χρηματιστήριον, ἀλλὰ καὶ τὰς δεκάρας τοῦ λαοῦ ἀκόμη θέλουν οἱ χρηματισταί μας καὶ ὡς ἄλλοι λοταρτζήδες συναθροίζουν αὐτάς.

Εὐφύεστατοι ἄνθρωποι. Θεὸς των εἶναι ὁ παρᾶς. Ἀλλὰ ὁ κ. Φιλήμων διατί δὲν τοὺς φορολογεῖ; Πῶς διὰ τὰς τυχηρὰς θέσεις οἱ τῆς ἀγορᾶς ἄνθρωποι πληρώνουν, καὶ οἱ τῶν πλαστιγγῶν κύριοι μένουσιν ἀφορολόγητοι;

Ο Κ. ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ ΚΑΙ ΚΑΡΑΜΠΟΛΙΣΤΗΣ. — Ὁ κ. Τρικούπης ἀνετράφη ἐν Ἀγγλίᾳ ὡς σωστὸς εὐγενὴς Ἀγγλος. Ἐμαθεν ὅλα τὰ ἀγγλικά παιγνίδια. Διὰ τοῦτο ἐν τῇ πρό τινων ἡμερῶν δοθείσῃ συναστροφῇ ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς Γαλλικῆς πρεσβείας, πάντες οἱ παρευρεθέντες ἐξεπλάγησαν βλέποντες τὸν κ. Τρικούπην παίζοντα μετὰ τοῦ κ. Μοντολῶν ἐν τῷ σφαιριστηρίῳ ΚΑΡΑΜΠΟΛΑΝ.

Μάλιστα παίζει καραμπόλαν ὁ κ. Τρικούπης, καὶ πάντοτε νικᾷ. Παίζων δὲ μετὰ τοῦ κ. Μοντολῶν, τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἔθεσε καὶ στοίχημα τριῶν ταλλήρων τὸ ὅποιον ἐκέρδισε. Τὸν συγχαίρομεν.

ΔΥΟ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΒΙΣΜΑΡΚ

Ὁ Βίσμαρκ ἦτο ἀξιωματικὸς εἰς τὸ τέταρτον σύνταγμα τῶν πομερανῶν οὐλάνων, φρουρῶν μικρὰν τινα ἐπαρχιακὴν πόλιν. Ὁ συνταγματάρχης ἀπηγόρευεν εἰς τοὺς ἀξιωματικούς του καὶ τοὺς στρατιώτας νὰ καπνίζωσι καθ' ὅδον. Ἀλλ' οὐκ ἤττον ὁ Βίσμαρκ καὶ οἱ συνάδελφοί του ἐκάπνιζον, ὁ δὲ δῆμαρχος τοὺς κατήγγειλεν εἰς τὸν συνταγματάρχη, ὅστις ἐξωργίσθη. Συνάζει τοὺς ἀξιωματικούς του, καὶ προσεβλέπων ἰδιαιτέρως τὸν Βίσμαρκ:

— Σὰς ἀπαγορεύω, εἶπε, νὰ περιπατήτε εἰς τὸν δρόμον μὲ ἀναμμένο τὸ τσιγάρο!

Τὴν ἐπιούσαν, καθήμενοι ἀνέτως ἐπὶ θρανίου τοποθετημένου ὑπὸ τὰ παράθυρα τοῦ δημάρχου, ἐν νεφέλῃ καπνοῦ, ὁ Βίσμαρκ καὶ οἱ συνάδελφοί του, ἐκάπνιζον τεράστια σιγάρα καὶ τοῦτο ἐξηκολούθησεν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. Νέα καταγγελία τοῦ δημάρχου, νέα ὄργη τοῦ συνταγματάρχου.

— Ἀλλὰ, συνταγματάρχα μου, ἡμεῖς δὲν περιπατοῦμεν ὑπακούομεν καπνίζομεν καθήμενοι.

Πρεσβευτὴς τῆς Πρωσσίας ἐν Φραγκφόρτῃ, ὁ Βίσμαρκ εἶ-

γεν οἰκοδεσπότην ὅστις ἤρνετο νὰ τοῦ βάλῃ κωδωνίσκους εἰς τὰ δωμάτιά του. Πρωτὰν τινὰ, μπάμ! μπούμ! δύο πιστολιμοὶ ἀντηγοῦσι παρὰ τῷ Βίσμαρκ. Ὁ οἰκοκύριος αὐτοῦ περιτρομος, ὄρμα νὰ ἰδῇ τί τρέχει. Εὐρίσκει δὲ τὸν ἐνοικιαστὴν τοῦ ἡσύ/ως καπνίζοντα τὴν πίπαν του.

— Τί συμβαίνει;

— Τίποτε. Δὲν ἔχω κουδούνι. Καλῶ τὸν ὑπηρετὴν μου.

Ὁ ἰδιοκτήτης τῷ ἐτοποθέτησε κώδωνας.

Ἄ! ἂν ὁ Βίσμαρκ μόνον αὐταῖς τῆς πιστολιαῖς ἐτραβοῦσε!

ΤΑ ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ ΜΑΣ

καὶ εἰς τὴν κυβέρνησιν (μὴ ἐκπλήττεσθε δι' αὐτὰ) καὶ εἰς τὸν κ. Δημήτριον Ρεδιάδην, τὸν μέχρι τοῦδε ἐν Πάτραις τελώνην καὶ διορισθέντα νῦν τοιοῦτον ἐν Πειραιεῖ. Ὁ Πειραιεὺς ἔχει πλέον τὸν ἄνθρωπὸν του. Καὶ αἱ Πάτραι ὅμως ἔχουν ἐν τῷ Ρωμαίῳ, τὸν ἰδικόν των.

Ἐπιτυχὴς αὐτὴ ἡ κατρίλλια, ὅπου, ἀντὶ τοῦ *changez les dames* ἐγένεον ἐν *changez les cavaliers*. Ἐν τούτοις καλὸν θὰ ἦτο νὰ βάλῃ νὰ ψάλουν ἀγίασμον ὁ κ. Ρεδιάδης εἰς τὸ τελωνεῖον, πρὶν καταλάβῃ τὴν θέσιν του, διὰ νὰ φύγῃ πᾶν δαμιάνειον ἄγος.

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΟΝ

Συγχαίρομεν τῷ φίλῳ κ. Θ. Πύργῳ, διὰ τὸν διορισμὸν αὐτοῦ ὡς γραμματεὺς δευτέρας τάξεως, ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν ἐσωτερικῶν. Ὡς τοιοῦτος θὰ ἦναι βεβαίως εἰς τὴν ἐμπρέπουσαν αὐτῷ θέσιν, ἀφοῦ ἀπέδειξεν ὅτι δὲν ἦτο εἰς τὴν θέσιν του, ὡς ἀστυνόμος, διότι τοῦ ἐφυγεν ἀπὸ τὰ χέρια του, ἡ παρ' αὐτοῦ καταδιωκόμενος μὲ ἐνταλμα συλλήψεως.

Ῥαμπαγᾶς.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΣΥΓΓΡΟΥ

Μὲ θίασον ἐκλεκτὸν καὶ μὲ πλήρη ὀρχήσταν διευθυνομένην ὑπὸ τοῦ διακεκριμένου μουσικοδιδασκάλου κ. Νικοσία ἄρχεται προσεχῶς τῶν μελοδραματικῶν παραστάσεων του τὸ ὑπὸ τὴν δραστηρίαν διευθυνοῦσιν τοῦ κ. Π. Κυριακοῦ ΝΕΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ. Προμηνύεται ἔκτακτος ἐπιτυχία.

ΕΙΣ ΤΟΝ Κ. ΣΤΑΙΚΟΝ

Μὴν κυνηγᾶς τῆς τράπουλας τοὺς οπαδοὺς καθόλου
 Ἄσε τοὺς ἑστὸ μεράκι τοὺς κ1' ἄς πᾶν κατὰ διαδόλου
 Ἄν θὲς κυνήγι δοῦναι καὶ σκόπιμον ἐπίσης
 Τοὺς μύζλους λωποδύτας μας μορεῖ νὰ κυνηγήσης
 Ἡ τὸ Χρηματιστήριον διὰ παρτός νὰ κλειθῆς.
 Ῥαμποῦκος.

Ο ΡΑΜΠΑΓΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

1 Μαρτίου

Κράκ! κράκ! κ1' ἀπὸ ὄω πᾶν κ1' ἄλλοι! Δύο τὸ ἄσασαν. Ὁ παράξενος ἐκεῖνος Παντελῆς Νεγρεπόντης, ἀκολουθούμενος καὶ παρὰ τοῦ νεαροῦ υἱοῦ του καὶ ὁ Ἀντωνάκης ὁ Βοδρος. Ἐκ δὲ τῶν δύο τούτων λειποταξιῶν καὶ ἐκ τῆς μεγίστης ὑποτιμήσεως τῶν μετοχῶν ἐν γένει, τὸ Χρηματιστήριον διετέλει χθὲς καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἐν ἀνωμαλίᾳ, καὶ μετὰ μεσημβρίαν ἐγένετο ἐπίσημον χρηματιστήριον, καθ' ὃ διετιμήθησαν αἱ ἀξίαι τῶν σιδηροδρόμων Πελοποννήσου, τοῦ Λαυρίου καὶ τῆς Πιστωτικῆς, ἧτις ἐκατρακύλισε μέχρι τῶν 196. Ἡ ἐκκαθάρισις τοῦ παρόντος μηνὸς ἴσως βραδύνη, ἕνεκα τῶν πολλῶν ἀνωμαλιῶν, αἴτινες ἀνεφύησαν.

Τὸ 20 φρ. ἐξέπεσε συνεπείᾳ τῆς παρὰ τοῦ Χαβὰ διαψεύσεως περὶ τοῦ ὅτι ἡ προεξοφλητικὴ εἶχεν ἀναστῆλει τὰς πληρωμάς της, καὶ διότι μ. μ. ἰδιωτικῶς ἐβεβαιώθησαν τὰ αὐτὰ εἰς τὸ συνάλλαγμα ἧτοι 121 1/2 ὄψεως ε ὑ κ ο λ ο ν κατὰ τὴν συνηθειζομένην ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ λέξει.

2 Μαρτίου. — Τελευταία ὥρα. — Τὸ Χρηματιστήριον διατελεῖ ἐν ἀναρρώσει. Σιδηρόδρομοι. — ἀπὸ 148 — ἔφθασαν 155, Λαύρια, — ἀπὸ 118, — 123. Πιστωτικαί, — ἀπὸ 197, — 200, — Βιομηχανικῆς, — ἀπὸ 87, — 90

Σημ. — Ἀπὸ τοῦ προσεγοῦς φύλλου ἀρχόμεθα δημοσιεύοντες ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ἀμερολήπτως γραφόμενον παρ' εἰδικοῦ περὶ τὰ τοιαῦτα καὶ ἐντελῶς ἀνεξάρτητον, πιστεύοντες ὅτι διὰ τούτου θαυχαριστοῦμεν τοὺς ἐνδιαφερομένους, εἰς οὐδὲνα χαρίζομένους.